

by si s nimi nezadali nebo by se nehrnuli, aby je chránili v nebezpečí.

Skandijci zamířili ke skladu. Když míjeli postranní ulici, objevil se jeden rozespálý obyvatel města, který vedl osla naloženého čímsi, co vypadalo jako neuvěřitelně těžká hranice palivového dříví. Muž měl hlavu skloněnou ještě v polospánku a několik vteřin si oddílu zachmuřených a ozbrojených mořských vlků ani nevšiml. Pak náhle vytřeštil oči, klesla mu čelist, ztuhl na místě a civěl na ně. Erak koutkem oka postřehl, jak se dva z jeho chlapů začínají oddělovat od hlavní skupiny. Prodavač dřeva jim ale nemohl nijak uškodit.

„Nechte ho být,“ nařídil a oba se vrátili zpátky do řady.

Prodavač vyburcovaný zvukem Erakova hlasu pustil oslí ohlávku a zapadl zpátky do úzké uličky, odkud se vynořil. Slyšeli pleskání bosých chodidel po tvrdé zemi, jak se muž snažil dostat od nájezdníků co možná nejdál.

„Otevřete ty dveře,“ přikázal Erak.

Mikkel a Thorn vykročili. Mikkelovou základní zbraní byl meč, takže si od jednoho z ostatních mořských vlků půjčil sekeru a společně s Thornem zaútočili na těžké dveře. Byli Erakovými nejspolehlivějšími bojovníky a velitel pochvalně pokyvoval hlavou nad úspěšností jejich úsilí, s jakou štípali dveře a umísťovali střídavě údery seker přesně tam, kde to bylo nejvhodnější, takže každá další rána prohlubovala škodu způsobenou tou předchozí.

Mikkel s Thornem byli nejlepší přátelé. Ve štítové hradbě vždy bojovali vedle sebe, každý spoléhal na toho druhého, že mu chrání záda i boky. Přesto se nápadně lišili postavou. Mikkel byl vyšší a štíhlejší než běžný Skandijec. Byl však silný a svalnatý. A hbitý jako kočka.

Thorn byl o něco menší než jeho přítel, ale zato měl mno-

hem širší ramena i hrud'. Byl jedním z nejobratnějších a nejnebezpečnějších bojovníků, jaké kdy Erak spatřil. Eraka často napadlo, že by se za nic na světě nechtěl utkat s Thornem v bitvě. Nikdy nezažil, že by nějaký protivník vyvázl živý z takové srážky. Navzdory své mohutnosti se Thorn dokázal pohybovat s oslepující rychlostí, když chtěl.

Dveře se rozpadly na dvě roztříštěné poloviny a Erak se vytrhl z přemítání.

„Poberte zlato,“ poručil a muži se hrnuli vpřed.

Naložit zlato a stříbro do pytlů jim trvalo půl hodiny. Vzali jen tolik, kolik dokázali unést, a přinejmenším stejné množství tam nechali.

Snad někdy jindy, řekl si Erak, ačkoli věděl, že žádný další nájezd by už nebyl tak snadný a bezbolestný jako tenhle. Zpětně zalitoval, že nechtyli osla toho prodavače dříví. Zvíře by jim odneslo na loď ještě další zlato.

Město se už probudilo a zpoza oken a rohů ulic po nich pokukovaly ustrašené obličejce. Jenže nešlo o žádné válečníky a nikdo nebyl ochotný postavit se tváří v tvář divoce vyhlížejícím severanům. Erak spokojeně pokývl hlavou, když se z nitra skladu vynořil poslední z jeho mužů, naložený stejně jako všichni ostatní dvěma malými, ale těžkými pytli. Velitel si oddechl úlevou. Bylo to snadné, pomyslel si. Snadnější, než předpokládal.

Protože nesli náklad, nemohli po stezce vedoucí křovinatým podrostem zpátky na pláž postupovat poklusem jako předtím. Sledoval je nejméně tucet obyvatel města, jako by nechtěli, aby jim jejich zlato a drahokamy jen tak zmizely z očí. Drželi se však v uctivé vzdálenosti a s bezmocným vztekem přihlíželi, jak si mošští vlci odnášejí kořist.

„Thorne, Mikkelí, utvořte zadní voj. Dejte mi vědět,